

ἔγερσιν διαφέροντος παρὰ τοῖς μαθηταῖς, ἢ ὕλη μυθική, ἱστορική καὶ λογοτεχνική, ἣτις εἶναι μᾶλλον ὁμολογος πρὸς τὴν παιδικὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν διδασκαλίαν ἰδίᾳ τῶν πραγματικῶν μαθημάτων ἐνδείκνυται αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς μεθοδικῆς, καὶ δὴ τῆς ἐποπτείας καὶ τῆς αὐτενεργείας τῶν παιδῶν. Οὐδὲν πρέπει νὰ παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἔτοιμον, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ προσκαλῶνται οὗτοι, ὅπως αὐτενεργῶσι καὶ χρησιμοποιοῦσι πάσας αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰς ψυχικὰς δεξιότητας. Ἡ παιδαγωγοῦσα διδασκαλία γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως τῶν μαθημάτων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν πρέπει νὰ εἶναι σαφῆς καὶ εὐπροσάρμοστος, νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἄμεσον παρατήρησιν καὶ νὰ προσλαμβάνη ὅσον τὸ δυνατόν τόνον τερπνόν, ἔχουσα συνοδὸν τὸ συναίσθημα τοῦ παιδός.

Ἐπολείπεται ἡ ἐξέτασις «Τίνα τὰ λογοτεχνικὰ εἶδη, τὰ προτιμώμενα πρὸς αὐθόρητον ἀνάγνωσιν ὑπὸ τῶν ἑλληνοπαίδων κατὰ τὰ διάφορα ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτῶν», ἂν δηλαδὴ προτιμῶσιν οὗτοι ἔργα πεζά, ἢ ποιητικὰ καὶ τίνους εἴδους. Τοῦτο θὰ πράξωμεν εἰς μέλλουσαν ἀνακοίνωσιν ἡμῶν.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ.—Ἡ Πίνδος. Θεότητες τῆς Πίνδου καὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1940 – 1941, ὑπὸ Βασιλείου Κουρεμένου.

Ὁ τελευταῖος πόλεμος ἐπλούτησε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ δύο ἐνδόξους νίκας: Τῆς Πίνδου καὶ τὴν ἀντίστασιν τῆς Κρήτης.

Ἐπειδὴ ἐν καιρῷ πολέμου, καθὼς λέγει ὁ ποιητής: «toute matière est arme et tout homme soldat» δὲν ἠθέλησα νὰ παραμείνω παθητικῶς θεατής, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐπολέμει, καὶ μὲ τὸν τρόπον μου, δηλαδὴ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἔκαμα, σύμφωνα καὶ μὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετα, διὰ μὲν τὴν Κρήτην, τὴν στήλην τὴν ὁποῖαν παρουσίασα ἤδη πρὸ καιροῦ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν¹ καὶ ἡ ὁποῖα εὐρίσκεται νῦν εἰς τὸ μουσεῖον Ἰωαννίνων.

Σήμερον παρουσιάζω τὴν Πίνδον ὡς ἀναμνηστικὸν ἔργον Ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἡ ἀρχιτεκτονική, ὡς καὶ ἡ μουσική καὶ ἡ ποίησις, ἀπαιτεῖ σταθερότητα εἰς τὴν σύνθεσιν, ἁρμονίαν καὶ χάριν. Πρὸς τοῦτο τὸ παρουσιαζόμενον ἔργον ὑποθέτω εἰς τὸ βάθος μιᾶς αἰθούσης περὶ τὰ 15 ἕως 20 μέτρα πλάτους ὅπου σχεδιάζονται γραμμαὶ καὶ σχήματα ὁρέων· ἀλλὰ ἡ Πίνδος ἔχει ἀρχαιολογίαν, ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν: οὕτως οἱ ποιηταὶ ἐπικαλοῦνται πολλὰκις τὰς θεότητας τῆς Πίνδου εἰς τὰ ποιήματά των καὶ αὐταὶ αἱ θεότητες εἶναι ὁ Ἀπόλλων καὶ αἱ Μοῦσαι, οἱ ποταμοὶ ὁ Ἀχελῷος καὶ ὁ Καλαμᾶς, ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἡμεῖς διεξηγάγαμεν πόλεμον, ὑπάρχει καὶ ὁ Ἄρης μὲ τὰς Νύμφας διὰ νὰ συντελεσθῇ οὕτω διὰ τῆς παρουσίας του ἡ ἔννοια καὶ ἡ πραγματικότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

¹ Βλ. Πρακτικά, τόμ. 25 (1950) σ. 457 κ.εξ.